USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobkyně: L. D.**, zastoupena Mgr. Vladimírem Mrázem, advokátem, se sídlem Konviktská 12, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2006, č. j. 63 Az 90/2005 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného zástupce, advokáta Mgr. Vladimíra Mráze, **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2005, č. j. OAM - 1152/VL - 10 - 19 - 2005. Tím žalovaný zamítl stěžovatelčinu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění kasační stížnosti doplněném prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatelka tvrdí, že na ni měla být vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, a to proto, že v případě návratu na Ukrajinu jí hrozí nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení. Podanou kasační stížnost považuje za přijatelnou, neboť dle jejího názoru jsou nadnesené právní otázky judikaturou řešeny rozdílně. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány

v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí. Konstatoval, že ve stěžovatelčině případě byly splněny podmínky § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, jelikož stěžovatelka neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohla být na Ukrajině pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatelka podala žádost o azyl dne 24. 6. 2005. Do České republiky vycestovala v roce 2003 za svým druhem, neboť ji na Ukrajině neustále obtěžovali příslušníci mafie, kteří po ní po dobu jednoho roku požadovali zaplacení částky 10 000 USD. Na ukrajinské státní orgány se nikdy neobrátila a neuvažovala ani o možnosti přestěhování se na jiné místo na Ukrajině. Od prosince roku 2003 pobývala na území České republiky nelegálně a o azyl v roce 2005 požádala, aby si tak zde legalizovala pobyt. V případě návratu do vlasti by jí nebylo umožněno v klidu podnikat.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

K důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelčiny žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že žalovaný v případě, že zjistil naplnění skutkových okolností, jež opravňují k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neměl a nemohl jakkoliv zvažovat možnou existenci azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. K tomu budiž jmenována již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, (www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud rovněž již mnohokráte konstatoval, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (k tomu srov. zejména rozsudek publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně konstatoval, že žalovaný není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona o azylu, viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45.

Totéž lze konstatovat i k důvodům stěžovatelčina odchodu z vlasti, neboť zdejší soud opakovaně konstatoval: Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona)**.** K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 90/2005 - 57 ze dne 30. 3. 2007 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Vladimír Mráz. Protože ustanovený zástupce nereagoval na výzvu soudu, aby sdělil, jaké úkony po svém ustanovení učinil, Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. podle obsahu spisu odměnu ve výši 2100 Kč, za úkon právní služby spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu